

A Scandalous Deal

Joanna Shupe

Copyright © 2018 Joanna Shupe

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O înțelegere scandaloasă

Joanna Shupe

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Adriana Marcu

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SHUPE, JOANNA

O înțelegere scandaloasă / Joanna Shupe

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3196-1

I. Fulger, Irina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

JOHANNA SHUPE

*O înțelegere
scandaloasă*

Traducere din limba engleză

Irina Fulger

Capitolul 1

„Clădirile mele vor fi moștenirea mea... vor vorbi în numele meu mult timp după ce eu nu voi mai fi.“

Julia Morgan, arhitectul castelului Hearst

Iulie 1890

Undeva în apele Oceanului Atlantic

Lady Eva Hyde detesta ambarcațiunile. Iahturi, golete, vapoare cu aburi, sălăjuri... toate erau niște mici închisori făcute din oțel, alamă și plăci de lemn. Prefera o structură pe pământ, înaltă și mare, una proiectată chiar de ea. Bine, fie, tortura asta plutitoare era un vapor cu aburi de lux cu toate facilitățile moderne pe care le aducea după sine, dar ea ar fi preferat să fie pe pământ ferm.

Cu un teanc de desene în mână, ieși din cabină și încuie ușa după ea. Odată ce ajunse pe puntea superioară, soarele cald de iulie o întâmpină. Își înclină chipul spre cer, oprindu-se, și căldura îi intră în oase, relaxând-o pentru un moment. Călătoria începuse de o zi și tot ceea ce lăsase în urma ei în Londra îi apăsa pe umeri. Boala tatălui ei, șoaptele și privirile îndreptate spre ea.

„Iat-o pe Lady Ghinionista.“

Trei logodnici morți tind să se transforme într-un spectacol – nu că înainte se integra în peisaj mai bine. Guvernanta ei dintotdeauna îi zicea că era o zgâtie și că ea se simțea mai confortabil în noroi și praf decât să poarte jupe. O afirmație complet adevărată. Eva își urmărise mereu tatăl faimos și talentat, disperat să învețe tot ce putea despre clădiri și construcții. Un lucru înțeleapt, de altfel, dacă era să judeci după cât de repede mintea lui se deteriorase în ultimii doi ani.

Tatăl ei era E.M. Hyde, Lord Cassell, unul dintre cei mai buni arhitecți ai Angliei, cel care proiectase clădiri în întreaga Europă timp

de patru decenii. Toamna trecută E.M. Hyde fusese abordat pentru a face proiectul unui hotel de lux în New York, care urma să fie cel mai mare și mai modern din America, o bijuterie care să fie înțintă minte timp de secole. Din păcate, boala tatălui ei se înrăutățise și nu mai fusese capabil să facă un proiect de doi ani de zile. Deseori nici măcar nu își recunoștea propriul copil. Zilele acelea îi frângau inima Evei.

Dar Eva nu era pregătită să renunțe la proiectul atât de prestigios și profitabil. Cunoștea toate detaliile muncii tatălui ei și era pregătită să termine hotelul Mansfield în locul lui, să cum făcuse cu alte proiecte mai recente de ale lui. Dumnezeu știa că să renunțe nu era o opțiune dacă era să ia în considerare finanțele lor care se tot împuținău.

Singura soluție era să ducă mai departe moștenirea Hyde astfel încât nimeni să nu afle de boala lui. Bineînțeles că asta însemenă să pretindă că munca ei era de fapt a lui, pentru că nimeni nu ar fi crezut că o femeie este în stare să proiecteze o colibă cu o singură cameră, darămite un hotel uriaș cu treisprezece etaje. Dar naiba să o ia de mândrie dacă asta le asigura un acoperiș deasupra capetelor și plătea pentru îngrijirea lui. Propria carieră avea să înceapă eventual după ce tatăl ei...

Nu. Nu voia să se gândească la asta chiar acum.

Se îndreptă către un scaun de pe punte care se afla cu fața spre promenada vasului. Dincolo de ea era întinderea uriașă a oceanului albastru, strălucind și sclipind precum sticla. Încă era concentrată asupra apei când o siluetă mică țășni în fața ei. Un copil. Eva încercă să încetinească, dar nu era nici o sansă – se ciocni direct de băiețel.

El începu să cadă și ea se întinse după el, sperând să nu cadă amândoi pe punte. Puterea cu care strângea desenele slăbi totuși, și ea privi cu groază cum trei dintre foile ei zboără, duse de briza oceanului.

– Nu, nu, nu!

– Îmi pare rău, domnișoară, bolborosi băiatul și fugi.

Eva nu-l mai băgă în seamă, cuprinsă de panică. Foile aceleia... trebuia să le recupereze neapărat. Erau idei pentru proiectul hotelului, idei la care lucrase din greu. O sclipire genială de imaginea, care nu mai putea fi niciodată replicată. Țășni după foile care se răsuceau, hotărâtă să nu le piardă.

O înțelegere scandaloasă

Prinse una dintre foi sub gheată, în timp ce celealte două zburăру și se rostogoliră de-a lungul promenadei. După ce culese prima foaie, se grăbi după celealte. Înima i se opri în vreme ce foile alunecau spre balustradă – și apoi se lovira de piciorul unui bărbat bine îmbrăcat care stătea acolo. Oftă ușurată și alergă spre el.

În mod ciudat, bărbatul nu se mișcă. Nici nu privi ca să vadă ce se lipise de piciorul lui. Nici nu se întinse după prețioasele hârtii, ideile de neînlocuit la care lucrase atâtă. Nu, stătea acolo ca o statuie, privind spre apă.

Cu inima în gât, Eva plonjă spre piciorul bărbatului. Aproape îl dărâmă, lovindu-se de silueta lui înaltă și apucându-l de gamba acoperită de pantalon ca o nebună, ușurată când degetele ei prinseră desenele. Oh, slavă Domnului!

Închise ochii și expira. Puntea de lemn îi lovî genunchii prin fuste; fără dubiu că se dăduse în spectacol. Ca de obicei.

Bărbatul o ignora complet, ceea ce o liniștea, dar o și enerva. Ar fi apreciat să primească ajutor ca să se ridice.

– O mână, domnule?

El rămase perfect nemîscat, doar gâtul se mișcă atunci când înghiți. Era surd?

– Doamne, ești viu. M-am îngrijorat pentru un moment.

Eva se apucă de balustradă și se ridică în picioare, apoi își netezi fustele.

Nefiind pregătită să se îndepărteze de acest puzzle, rămase o clipă pentru a-l studia. Nu se vedea prea mult din profil, din păcate. Avea în jur de treizeci de ani, ghici ea. Înalt și bine făcut, brunet, cu părul ascuns sub o pălărie de paie, care cumva nu îi zburase. Proaspăt bărbierit. Îmbrăcat elegant, cu haine scumpe.

El tot nu băgase de seamă prezența ei, stând cu mâinile prinse de balustrada de lemn și deveni un fel de joc pentru Eva. De obicei când călătorea păstra distanță față de alții pasageri, luând toate mesele în cabina ei pentru a evita mila și suspiciunea când îi aflau identitatea. Deseori inventa nume, își asuma o cu totul altă personalitate pentru a evita momentele stânenitoare. Era mai ușor. Dar în acest moment avea nevoie de un fel de recunoaștere, de un fel de reacție față de bădărânia lui.

Dar el părea destul de palid.

Sprijinită de balustradă, ea spuse:

- Am auzit că rădăcina de ghimbir ajută.

Nimic. Nici o tresărire.

- Știi, există un ofițer sau un doctor la bord care are medicamente pentru pasagerii bolnavi. Mă duc să caut pe cineva...

- Nu sunt bolnav, scrâșni el printre dinții înclestați.

Eva rezistă dorinței de a-și da ochii peste cap.

- Înțeleg. Încerci să îndepărtezi greața prin puterea voinței. Funcționează?

Nările lui se dilatară în timp ce trăgea aer în piept în repreze scurte. Apoi clătină din cap.

- S-ar putea să te simți mai bine dacă golești stomacul peste balustradă.

Încă un clătinat din cap, mai viguros de data asta.

- Ti-a spus cineva vreodată că ești încăpățanat?

- Da, șiueră el. De multe ori.

O propoziție completă. Făcea progrese.

Culoarea lui încă indica posibilitatea ca lui să i se facă greață în orice moment, și ei începu să îi pară rău pentru el. Era clar că prefera să suferă îンverșunat, curajos. Singur. Un soldat pe câmpul de luptă, gata să fie omorât în orice moment pentru rege și țară. Uneori totuși, lucrurile astea însemnau puterea mintii asupra fizicului.

- Slavă Domnului, zise ea veselă. Nu mă bucur să duc vești de genul acesta. Nimici nu vrea să audă de slăbiciunile cuiva.

- Cum ar fi vorbăria goală?

Ea râse, ceea ce nu se întâmplase prea des în ultima vreme. Cel de-al doilea logodnic al ei spunea că era mai ușor să obții o informație de la o plantă decât să vorbești cu Eva.

- Mă tem că ești singura persoană care s-a plâns de logoreea mea.

- Norocul meu.

Era inteligent. Îi plăcea asta.

- Dă-mi mâna.

Capul lui se răsuci spre ea, și Eva îl văzu bine pentru prima dată. Rămase fără aer în plămâni, de parcă ar fi fost lovită în plex. Doamne, Dumnezeule!

Era... neobișnuit. Chipurile nu erau altceva decât construcții de bază, cu țesuturi și mușchi întinși peste oase și cartilagii, aşa cum erau oțelul, lemnul și tencuiala dintr-o clădire. Dar acesta nu era

O înțelegere scandaloasă

un chip obișnuit. Puternic, cu trăsături bine evidențiate, cu o simetrie perfectă și cu o structură osoasă aristocrată care vorbea despre mari civilizații din trecut. Coloane grecești și apeducte romane. Bărbații care le construisează fuseseră niște cuceritori. Descopereau și se stabileau.

Chiar și bolnav, prin porii îi emana încrederea de sine.

- De ce?

Privirea lui trecu peste chipul ei și peste părul roșu, care probabil că era ceva de speriat în bătaia vântului.

- Pentru că aşa am zis eu.

Fără să mai aștepte un răspuns, Eva își băgă desenele sub un braț, punându-le în siguranță, și îi desprinse mâna de pe balustradă. Îi ridică mâncea și puse trei degete pe încheietura lui, apoi își așeză degetul mare mai jos, pe centru, chiar deasupra tendoanelor mari. Începu să facă mișcări circulare, folosind puțină presiune.

Pentru un moment îndelungat el nu spuse nimic, doar respiră adânc.

- Ce faci? întrebă într-un final.

- Este o practică chinezescă pentru a scăpa de greață.

Nu că ar fi stat acum să îi explică de unde știa asta. Majoritatea bărbaților considerau că un sănțier nu este un loc pentru o doamnă.

După câteva minute, îi luă cealaltă încheietură. Măsură, apoi frecă. El avea antebrațe și brațe puternice, cu vene care ieșeau în evidență sub pielea aurie și care se mișcau odată cu mișcările ei. Erau mâini care munceau. Mâini capabile. Nu mâinile unui gentleman, deși era îmbrăcat ca unul.

Cine era acest bărbat?

Deși de abia se atingeau, Eva putea simți cum el se relaxează. Poate chiar funcționa metoda până la urmă.

- Ai fost în vacanță în Anglia?

- La Paris, de fapt. Vii să faci cumpărături în cartierul Ladies' Mile?

Ea încercă să nu se strâmbă. Erau străini, aşa că el habar nu avea că este fiica lui E.M. Hyde. Munca și moștenirea tatălui său bolnav erau motivul pentru călătoria ei, nu că avea de gând să îi spună motivul acestui bărbat.

Dumnezeu știa că bărbații nu apreciau o femeie care dorea o carieră. Eva învățase repede această lecție de la Robert, primul

logodnic. El fusese cel bogat, cel care o anunțase că voia nu mai puțin de șapte copii.

- Cum ai ghicit?

El ridică un umăr lat, într-o mișcare și arogantă, și încântătoare.

- Am surori.

- Câte?

- Una mai mare, una mai mică. Amândouă băgăcioase.

Totuși, asta sunase simpatic.

- Eu sunt singură la părinți. Aș fi adorat să am surori băgăcioase.

- Bănuiesc că toți vrem ceea ce nu avem.

Adevărat. De exemplu, Eva își dorea să se fi născut bărbat, fiul pe care tatăl ei mereu și-l dorise. Dacă ar fi fost așa, totul ar fi fost mult mai ușor. Dar așa era obligată să ascundă adevărata natură a bolii tatălui și să îi continue munca în secret. Subterfugiu era extenuant.

- Le vezi des pe surorile tale?

- Din păcate, da. Deși sunt măritate și ocupate cu propriile familiilor, tot găsesc timp să-mi țină prelegeri.

- Cât de teribil de îngrozitor pentru tine, toată iubirea asta și grija față de binele tău.

El scoase un alt sunet deasupra ei, aproape ca un râs.

- Doamna mușcă.

Căldura alunecă sub pielea ei, și îi dădu drumul. Îi evită privirea, dându-și părul la o parte de pe față și privind spre ocean.

- Probabil te simți un pic mai bine.

- Poate că aerul de mare îmi face în sfârșit bine.

- Sau poate am făcut o magie ca să te însănătoșesc.

- Posibil. Unde ai învățat asta?

Își ridică încheieturile, rotindu-le. Haina deschisă la culoare se întinse peste brațele și umerii lui, scotând la iveală mușchi care aparțineau nu unui bărbat monden, ci unui bărbat care făcea muncă fizică, așa cum făceau muncitorii pe șantierele tatălui ei, cei care mânuiau ciocane grele și bărne de otel toată ziua.

- Pe ici, pe colo. Nu-mi aduc aminte exact.

- Călătorești des înseamnă.

Nu în ultima vreme. Nu de când boala tatălui ei se agravase destul de mult.

- Încerc să stau pe pământ, se eschivă ea.

O înțelegere scandaloasă

- Înțelegept din partea ta.

- Mereu îți este rău pe vapor?

El închise ochii și își roti umerii.

- M-ai crede dacă ți-aș spune că nu?

Eva clătină din cap.

- Cu siguranță nu. Cred că o vezi ca pe o slăbiciune, deși mulți alții suferă de aceiași afecțiune. Este o stare destul de frecventă.

Culoarea îi revenea pe chip, dar faptul că ea îl observa îl făcu să fie tensionat și expresia lui îi trăda disconfortul. Eva nu era sigură că el ar fi recunoscut că îi este greață; acest bărbat avea o mândrie care concura cu a ei.

- Doar în primele două zile pățesc așa, explică el liniștit. Voi fi bine mâine.

- Iată. A fost așa de greu să mărturisești?

- Da. De obicei stau în cabina mea, dar m-am gândit că aerul proaspăt poate ajuta.

- Sperai ca nimeni să nu te observe aici, prins de balustradă de parcă puteai sări peste în orice moment.

- Evident - și dacă nu erau hârtiile tale, mi-ar fi funcționat strătagema. Sunt scrisori?

Arătă cu bărbia spre foile din mâinile ei.

- Ceva de genul. Cum te simți acum?

- Obosit, dar mai bine. Mulțumesc.

- Cu placere.

El rămase uitându-se la ea, iar ea nu era sigură ce să facă. Ochii lui erau închiși la culoare, un căprui-închis, cu sclipiri aurii care dansau în lumina soarelui, și pleoapele îi erau mărginite de gene lungi. Văzu cîteva tăieturi pe chipul lui, din acelea făcute la bărbierit, și se întrebă dacă avea un valet cu el în călătorie.

- Ai nevoie de ajutor pentru a reveni în cabina ta, atunci? Aș putea găsi un însotitor...

El arătă peste punte.

- Nu este nevoie. Stau chiar acolo, la capăt.

Cea mai mare dintre cabinele de clasa întâi. Bineînțeles. Probabil că era unul dintre acei magnați americani. Probabil că ferate sau acțiuni. Cabina ei era la capătul celălalt, cea mai mică dintre cabinele de clasa întâi, plătită cu bani din proiectul hotelului.

Chiar și aşa, cu încă șase zile de petrecut pe vas, cei doi ar fi putut să dea unul de altul, dacă ea se mai aventura afară.

„Nu are nici o idee cine ești. Poți fi oricine.“ Posibilitatea o înveselea, șansa de a interacționa cu cineva care nu îi cunoștea trecutul, liberă de reputația ilustrului ei tată. Acesta era cu adevărat un motiv foarte bun ca să iasă din cabina ei.

Strânse hârtiile la piept și îi oferi un mic zâmbet.

– Ei bine, te las acum. La revedere.

– Într-adevăr, sper să te mai văd pe vas. Își atinse pălăria în semn de salut. O zi bună, domnișoară oricine ai fi.

Vasul se înclină și creionul Evei aluneca încă o dată pe hârtie.

– La naiba!

Se întinse după radieră și blestemă furtuna violentă de afară.

De șase ore, vaporul cu aburi fusese aruncat și răscut în apele agitate. Dincolo de fereastra ei micuță ploaia cădea din cerul furios, ca de plumb. Din fericire, nu experimentase încă răul de mare. Stomacul îi rămăsese calm tot timpul, poate pentru că ea se concentra pe munca ei și nu pe ceea ce o înconjura.

Trebuia să ajungă în portul New York a doua zi. În ultimele opt zile rămăsese în cabina ei pentru a trece din nou în revistă ideile noi și pentru a le finisa, sperând să îl impresioneze pe domnul Mansfield, proprietarul proiectului pentru noul hotel. Acum că timpul aproape se terminase, emoțiile i se adunaseră în piept, dar le îndepărta. Urma să fie bine. Mansfield avea să fie agreabil și clădirea urma să fie construită la timp.

Sincer vorbind, majoritatea finanțatorilor cu care avusesese de-a face voiau doar numele tatălui ei pe proiect. Prea puțin le păsa dacă tatăl ei chiar apărea să se întâlnească cu inginerii și instalatorii. Atâtă vreme cât beneficiarul se putea lăuda că este proprietarul unei capodopere marca „E.M. Hyde“, erau fericiți. Mansfield nu avea să fie diferit. Nici măcar nu venise la Londra pentru a se întâlni cu tatăl ei, aşa cum preferau majoritatea când angajau un arhitect. Trimisese niște telegrame și niște scrisori în care agreeaseră termenii. În urmă cu trei săptămâni, Eva trimisese în sfârșit desenele finale către casa lui din Manhattan și nu mai auzise nimic de atunci.

Ce o îngrijora era reputația lui Mansfield. După niște săptămâni, aflase că în mare era văzut ca un proprietar de hotel exigent, chiar

O înțelegere scandaloasă

nemilos. Tot restaurantul hotelului pe care îl detinea în Boston fu-se dărâmat complet și refăcut după porunca lui pentru că dalele de pe pardoseală fuseseră fabricate în Grecia, și nu în Italia aşa cum îi se promisese. Angajații lui îl respectau, dar le era și teamă de el, iar scrisorile lui către E.M. Hyde fuseseră destul de specifice, subliniind așteptările lui referitoare la calitate, termene și buget.

De exemplu, dacă clădirea nu era gata la termen, E.M. Hyde avea să plătească o mie de dolari pentru fiecare zi de întârziere, până la finalizarea construcției. Dacă clădirea depășea bugetul, E.M. Hyde avea să-i returneze lui Mansfield 15% din onorariul total de arhitect.

Mai mult, dacă vreunul dintre materiale era înlocuit fără aprobarea în scris prealabilă a lui Mansfield, toată construcția avea să fie refăcută pe cheltuiala lui E.M. Hyde. Luând în considerare că bugetul pentru hotel era în jur de trei milioane de dolari, Eva nu concepea să acopere o parte din cost din buzunarul ei. Ar fi însemnat falimentul pentru ea și tatăl ei să refacă doar o parte din construcție.

Mai mult decât orice, hotelul trebuia să fie un succes. Avea nevoie să țină reputația ei departe de hotel, altfel toată lumea ar fi asociat ghinionul ei cu hotelul. Nimeni nu voia să stea într-o clădire proiectată de Lady Ghinionista. Totul avea să fie bine atâtă vreme cât Mansfield era fericit și munca era finalizată sub numele lui E.M. Hyde, și nu al ei.

Atenția îi fu distrasă de o bătaie slabă în ușa adiacentă. Camerista ei, Mollie, își făcu apariția, cu mâna pe tocul ușii.

– Milady, vreți să... Fata înghiți din greu. Vreți să vă îmbrăcați pentru cină?

Nuanța gri a pielii lui Mollie o alarmă pe Eva. Sări în picioare și traversă rapid cabina.

– Nu te simți bine?

Camerista se cătină și Eva o ajută să se echilibreze.

– Îmi este un pic greață, spuse Mollie. Îmi revin într-o clipă.

– Prostii! O întoarsee pe Mollie și o conduse spre patul ei îngust. Întinde-te, te rog. Pot să mă îngrijesc singură în seara asta.

Mollie se aşeză pe pat și se încruntă.

– Nu sunt aşa de bolnavă să nu pot...

– Ai nevoie să te relaxezi și să stai calmă. Lasă-ți stomacul să se calmeze. Nu știm când va trece furtuna.

Mollie se întinse pe saltea, și Eva se duse la un lavoar mic pentru a uda o cărpă. Se întoarse și puse cărpa rece pe fruntea cameristei.

– Îți aduc ceva de mâncare?

Tenul cameristei deveni și mai alb decât era.

– Nu, hărâi ea.

Nava căzu de pe vârful unui val, apa biciui lateralele vasului și trecu de mica fereastră. Mollie gemu și închise ochii. Eva o bătu pe umăr.

– Odihnește-te. Vin mai târziu să văd ce faci.

Se întoarse în cameră și stomacul ei chiorăi, nu de la răul de mare, ci de la foame. Cu Mollie bolnavă, poate ar fi trebuit să mănânce în sala de mese. Aruncă o privire rapidă la ceas și văzu că tocmai începușe să fie servită cina, aşa că nu mai pierdu timpul, își schimbă hainele și se strecură pe corridorul gol. Ciudat că nu era nimeni pe afară, nici măcar ofițerii de pe vas. Poate toată lumea era în sala de mese. Ținându-se de balustrada de alamă prinșă de perete, în timp ce vasul se legăna și se zgâlția, parcurse drumul către scări.

Când ajunse în sala de mese, o întâmpinară rânduri întregi de scaune goale. Asta era ciudat. Nu era nimeni aici. Mesele lungi de lemn nu fuseseră aranjate, lemnul gol strălucea în lumina slabă.

– La dracu', bolborosi ea.

Poate cineva în bucătărie îi putea da niște pâine sau brânză. Orice să îi țină de foame până dimineață.

Merse până la ușa din spate care se bălgănea. Presupunea că bucătăriile erau acolo. În vreme ce se apropia, ușa se dădu de perete și ea răsuflă ușurată. Bineînțeles că cineva era acolo. Probabil că așteptau să ajungă pasagerii.

Un bărbat ieși din bucătărie, un bărbat la care nu se aștepta. Americanul de pe punte.

Ea se opri brusc.

– Bună seara.

– Bună seara. Colțul gurii i se ridică în vreme ce săltă tava din mâini. Se pare că și chelnerii sunt bolnavi. Este un bucătar, dar este un pic verde. Nu cred că va... Se auzi un zângănit mare, farfurii care

O înțelegere scandaloasă

se spărgeau și tacâmuri care zângăneau. Si Eva, și bărbatul tresăriră. Cred că suntem pe cont propriu în ceea ce privește cina.

Ea privi spre diferitele feluri de carne, brânză, pâine și nuci de pe tava lui. Murea de foame. Orice din ce avea el ar fi fost o masă bine-venită.

– Mai sunt în bucătărie?

– Bineînțeles. Sunt și sticle de șampanie la gheată, și file de carne de vită.

– Sună delicios. Mă servesc singură.

El arătă cu bărbia spre una din mesele lungi.

– Ce fel de domn aș fi dacă aș permite asta? Nu, te rog ia loc și aduc eu totul pentru noi. Să mâncăm înainte ca vasul să se scufunde cu furtuna asta.

Cuvintele avură un efect neplăcut asupra ei. Până acum nu îi fusese teamă. Vasele se scufundă tot timpul pe vreme rea.

– Sper să te înșeli cu asta.

– Nu-ți face griji. Dacă ți se face teamă, te liniștesc cu placere.

O spusese firesc, dar era ceva în vocea lui. Eva se duse la capătul mesei lungi și se așeză, întrebându-se dacă el... flirta cu ea? Ideea era ridicolă. Abia se cunoșteau și nu era genul de femeie care să inspire la flirt. Cel de-al doilea logodnic al ei, James, o certă frecvent pentru tendința ei de a fi lipsită de eleganță. „Nu vreau să am o soție cu degetele pătate de cerneală, Eva. De ce nu renunță la schițe și desene și nu te porți precum celealte fete?”

Ca să fie cinstită față de James, nici unul dintre cei trei logodnici ai ei nu îi încurajase interesul pentru arhitectură sau să aibă propria carieră. Fiecare dintre ei fusese oripilat de însăși ideea ca ea să aibă o carieră. Toți își doriseră să se însoare cu ea pentru diferite motive de afaceri legate de tatăl ei, cum ar fi fost notorietatea lui sau un anumit proiect. Nici unul nu ținuse realmente la ea.

Mereu fusese puțin diferită, puțin ciudată. Precum tatăl ei. În vreme ce societatea tolera excentricitatea bărbătilor, în același timp o femeie putea să fie ostracizată pentru că purta rochia greșită, darămite pentru că lupta pentru o carieră.

„Acest bărbat nu te cunoaște. Fii cine vrei să fii, chiar și o femeie care flirtează.“

– Ești prea amabil, zise ea cu un zâmbet bland când el reveni. Atunci am putea să ne bucurăm de ultima masă împreună.